

Το κουδούνι χτύπησε. Ο Δημήτρης κατέβαινε τρέχοντας και γεμάτος ενθουσιασμό τα σκαλιά, αφού την τελευταία ώρα είχανε μάθημα με τον κύριο Γεωργίου, τον καινούργιο φιλόλογο από την Αθήνα. Δεν πρόλαβε να κατέβει το τελευταίο σκαλοπάτι, όταν εμφανίστηκε μπροστά του ο κύριος Παπαδόπουλος, ο φυσικός που έκανε μάθημα στην διπλανή αίθουσα.

Αμέσως τον ρώτησε αν ήταν όλα καλά, γιατί την τελευταία ώρα είχε μάθημα στο διπλανό τμήμα και άκουσε φωνές και ανησύχησε. Ο Δημήτρης, με μάτια που έλαμπαν από χαρά, του απάντησε πως δεν φώναζαν αλλά τραγουδούσαν. Τότε, γεμάτος απορία ο κύριος Παπαδόπουλος τον ρώτησε: «Και, δηλαδή, δεν κάνατε μάθημα;». Ο καταχαρούμενος μαθητής της δευτέρας Γυμνασίου τού εξήγησε πως κάνανε μάθημα, απλά με έναν αλλιώςίτικο τρόπο, διαφορετικό, όπως τους είχε πει ο κύριος Γεωργίου. Γεμάτος ικανοποίηση ο Δημήτρης άρχισε να του εξηγεί λεπτομερώς τον καινούριο τρόπο διδασκαλίας, ο οποίος δεν έχει καμία σχέση με τις φωνές, την αυστηρότητα, τις τιμωρίες και την απειλή της εξέτασης. Βασιζόταν στη σύνδεση της γνώσης με την πρακτική εφαρμογή. Έτσι, ο Δημήτρης τού εξήγησε ότι μέσα από τα τραγούδια τα παιδιά έρχονται σε επαφή με τον πολιτισμό και την παράδοση. Μέσα από το τραγούδι, το μάθημα γίνεται γιορτή και τα παιδιά διασκεδάζουν αλλά παράλληλα σέβονται, εκτιμούν και αγαπούν την παράδοση. Ενώ η ανάθεση των εργασιών έχει ως αποτέλεσμα την δραπετεύση από την ύλη του σχολικού βιβλίου, την ελευθερία σκέψης και τον περιορισμό της απέχθειας για το σχολικό περιβάλλον.

Μέσα από αυτή τη συζήτηση ο κύριος Παπαδόπουλος κατάλαβε αμέσως τη χαρά και τον ενθουσιασμό του Δημήτρη για την νέα αυτή διδακτική μέθοδο. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τον Δημήτρη να του μιλάει με τόση ζωντάνια για ένα μάθημα. «Μακάρι με αυτόν τον τρόπο να γίνονται όλα τα μαθήματα», πρόσθεσε ο Δημήτρης, καθώς έφευγε για να προλάβει το σχολικό, αφήνοντας πίσω του τον κύριο Παπαδόπουλο φανερά προβληματισμένο.

.....
Νεφέλη Μπάρκα